

Kým byl pro nás Mons. František Václav Lobkowicz?

Šlechtic ducha, osobnost, charakterní člověk, služebník všech, kamarád - vždy připraven podat pomocnou ruku.

Vzpomínáme na naše seznámení a počátky našich setkávání r. 1975-76-77.

V té době spolu s P. Adamem Ruckým a později s P. Petrem Černotou bydlel František ve studené kaplance u farního kostela ve Frýdku. Setkání s nimi, to byl nový a svěží vítr po předchozích letech. S úsměvem vzpomínáme na marnou snahu P. Adama (rodáka z česko-polského pomezí), naučit „kluka z Plzně“ několik slov používaných na Frýdecku. Např: „Františku, řekni mydlo“ a František (Plzeňák) tvrdošíjně opakoval „mejdlo“.

Bylo také úsměvné pozorovat o přestávce z okna zdravotnické školy, kde jsem byla studentkou, naše mladé kaplany a babičku Míčkovou, když leštila skla na Františkově autě a se zalíbením si prohlížela svoje dílo (dodávám, že babičce bylo přes 70 let).

Obecně si v době totality lidé kněží velmi vážili a věřícímu lidu bylo ctí, když mohl knězi s něčím pomoci. Druhou stranou mince bylo, že i kněží se snažili s lidmi, s rodinami, mládeží a dětmi více komunikovat a sdílet s nimi různé aktivity, jak jen to bylo v té době možné.

Nezapomenutelnou vzpomínkou je také náš svatební den, 1.10. 1977, kde byl náš kamarád František naším oddávajícím knězem v chrámě Navštívení Panny Marie ve Frýdku. To, že svatých mužů bylo na naší svatbě více, dokazuje nejen tato fotografie. (zleva: P. Josef Čichoň, P. Josef Štěpánek a za ním P. Václav Altrichter)

Svatebnímu dni předcházela nezapomenutelná sv. zповěď, která proběhla na kaplance v neformálním prostředí. Pro zmírnění mého ostychu vzal František dvě číše a nalil deci výborného mešního vína. Ostychn se rozplynul, povídali jsme si a já jsem se rozpomenula a vyznala skrz Františka Bohu ze všech svých slabostí.

Když se naše rodina rozrůstala, František k nám rád zavítal třeba i v roli sv. Mikuláše a obdaroval naše dcery i děti našich přátel, které se u nás sešly.

Osobních setkání s Františkem bylo mnoho. 10. výročí svatby jsme s ním oslavili při mši svaté v jeho dalším působišti, v Ostravě-Mariánských Horách.

Je přirozené, že se nám už dnes vybavují vzpomínky spíše z časů dávných a zapomínáme na příběhy z doby současné.

Bylo nám VELKOU ctí, že jsme mohli být jeho přátelé od služby kaplana ve Frýdku přes jeho růst až k službě ostravsko-opavského biskupa a nepřestal být naším Františkem. Jsme přesvědčeni, že takto bohatě obdarovaných je nás mnoho. Zůstává stále v našich srdcích.

Helena a Petr Adamusovi